

Datum van inontvangstneming : 05/06/2018

Zaak C-259/18

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

11 april 2018

Verwijzende rechter:

Juzgado de lo Mercantil de Madrid (Spanje)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

20 juni 2017

Verzoekende partij:

Sociedad Estatal Correos y Telégrafos, S.A.

Verwerende partij:

Asendia Spain, S.L.U.

JUZGADO DE LO MERCANTIL N.º 03 DE

MADRID

[OMISSIS] **Verzoekster:** SOCIEDAD ESTATAL CORREOS Y TELEGRAFOS, S.A.

[OMISSIS] **Verweerster:** ASENDIA SPAIN S.L.U.

[OMISSIS] (informatie over het secretariaat van de rechtbank en de vertegenwoordigers van de partijen)

BESCHIKKING

RECHTER: D. ANDRES SANCHEZ MAGRO

Plaats: MADRID

Datum: twintig juni tweeduizend en zeventien

In het licht van de voorgaande stukken dient de volgende beslissing te worden gegeven.

FEITEN

Ten eerste. Bij deze rechter is een gewone procedure ingesteld door Sociedad Estatal Correos y Telégrafos, S.A. betreffende een vordering inzake oneerlijke mededinging tegen Asendia Spain, S.L.U.

Ten tweede. Terwijl deze procedure aanhangig was, is op 20 november 2015 arrest gewezen door de kamer voor bestuursrechtelijke geschillen van de Tribunal Supremo (hoogste rechterlijke instantie, Spanje), waarbij het vonnis van de achtste afdeling van de kamer voor bestuursrechtelijke geschillen van de Audiencia Nacional (centraal gerechtshof, Spanje) van 26 mei 2014 gedeeltelijk nietig werd verklaard en ingetrokken en de thans verwerende partij een geldboete werd opgelegd. [OMISSIS] [Procedurele aspecten] **[Or. 2]**

Ten derde. [OMISSIS] [Procedurele aspecten]

Ten vierde. Asendia Spain S.L.U. heeft gevraagd het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) om een prejudiciële beslissing inzake de uitlegging van richtlijn 2008/6/EG te verzoeken met betrekking tot de mogelijkheid om post te frankeren met andere frankeermiddelen dan postzegels.

MOTIVERING

Ten eerste. De prejudiciële verwijzing in het Unierecht.

1. Volgens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: „VWEU”) kan elke rechterlijke instantie het Hof verzoeken om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van een bepaling van Unierecht, indien zij dat nodig acht ter beslechting van het aldaar aanhangige geding.
2. Volgens de informatienota met wenken van het Hof voor de indiening van prejudiciële verzoeken door de nationale rechters (PB 2005, C 143, blz. 1) houdt de vraag die aan het Hof wordt voorgelegd verband met de uitlegging van een regel van gemeenschapsrecht.

Het betreft hier meer in het bijzonder artikel 7, lid 1, en artikel 8 van richtlijn 97/67/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende gemeenschappelijke regels voor de ontwikkeling van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap en de verbetering van de kwaliteit van de dienst (postrichtlijn), zoals gewijzigd bij richtlijn 2008/6/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 februari 2008.

Ten tweede. Samenvatting van de feiten.

In haar vordering beticht Correos y Telégrafos, S.A. (hierna: „Correos”) Asendia Spain, S.L.U. (hierna: „Asendia”) van drie praktijken die volgens haar als

oneerlijk zouden kunnen worden aangemerkt en haar schade zouden hebben berokkend. **[Or. 3]**

Correos beschuldigt Asendia er meer in het bijzonder van frankeermiddelen of voorafbetaalde etiketten te verkopen die de zegels van Correos imiteren en ermee kunnen worden verward, die frankeermiddelen buiten haar interne postnet te verkopen en gebruikers onvoldoende te informeren over het feit dat correspondentie met frankeermiddelen van Asendia [OMISSIS] alleen kan worden afgegeven in de brievenbussen van Swiss Post.

Verweerster Asendia verzet zich uitdrukkelijk tegen de vordering en stelt dat haar activiteit wettig is, dat zij over alle nodige vergunningen beschikt en geen aanvullende vergunningen nodig heeft om haar eigen frankeermiddelen uit te geven, en dat zij zich derhalve niet schuldig maakt aan de onrechtmatige handelingen in de zin van de Ley de Competencia Desleal (Spaanse wet betreffende oneerlijke mededinging) die haar ten laste worden gelegd [OMISSIS], aangezien zij noch de zegels van Correos imiteert, noch verwarring sticht op de markt, noch gebruikmaakt van het postnet van Correos, aangezien zij de gebruikers correct informeert.

Ten derde. Gemeenschapsrecht. De communautaire regelgeving ter zake.

De postrichtlijn 97/67/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende gemeenschappelijke regels voor de ontwikkeling van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap en de verbetering van de kwaliteit van de dienst (postrichtlijn), zoals gewijzigd bij richtlijn 2008/6/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 februari 2008 (hierna: „richtlijn”), waarbij een geliberaliseerd postsysteem wordt ingesteld.

Ten vierde. Spaans recht.

De Spaanse postwetten 24/1998, 53/2002 en 43/2010, de 30 de diciembre, del servicio postal universal, de los derechos de los usuarios y del mercado postal (wet 43/2010 van 30 december 2010 inzake de universele postdienst, de rechten van de gebruikers en de postmarkt; hierna: „wet 43/2010”), zoals gepubliceerd in het Spaanse staatsblad nr. 318 van 31 december 2010 en in werking getreden op 1 januari 2011. Laatstgenoemde wet strekt tot omzetting van richtlijn 2008/6/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 februari 2008. Bij wet nr. 43/2010 wordt Correos aangewezen als aanbieder van de universele postdienst, dat wil zeggen het geheel van postdiensten waarvan de kwaliteit is vastgelegd in de wet en zijn uitvoeringsbepalingen, en die volgens de gewone regeling en permanent op het gehele nationale grondgebied worden aangeboden tegen prijzen die voor alle gebruikers betaalbaar zijn, met inbegrip van het ophalen, het sorteren, het vervoer, de distributie en het bestellen van binnenlandse en grensoverschrijdende zendingen per gewone post van brieven en postkaarten die schriftelijke communicatie op wat voor drager dan ook bevatten, met een maximumgewicht van twee kilo, en van **[Or. 4]** postpakketten met of zonder handelswaarde met een

maximumgewicht van twintig kilo, en met inbegrip van diensten in verband met aangetekende zendingen en zendingen met aangegeven waarde en nevendiensten die verband houden met die zendingen.

Ten vijfde. Algemene benadering.

Om uit te leggen waarom deze prejudiciële verwijzing noodzakelijk wordt geacht, moet worden bepaald of de Spaanse postmarkt al dan niet geliberaliseerd is, met andere woorden of de omvang van de waarborgen die aan Correos, het bedrijf dat belast is met het aanbieden van de universele postdienst, zijn verleend, de andere postexploitanten belet frankeermiddelen uit te geven en te verkopen, aangezien dit doorslaggevend is om te bepalen of er al dan niet sprake is van een oneerlijke praktijk die moet worden onderzocht en waarover een uitspraak moet worden gedaan.

De verwijzende rechter twijfelt aan de omvang van de aan Correos verleende waarborgen, gelet op de uitlegging ervan in het arrest van 20 november 2015 van de kamer voor bestuursrechtelijke geschillen van de Tribunal Supremo, die op verschillende manieren kan worden gelezen. De uitlegging van het recht van de Europese Unie is derhalve van doorslaggevend belang om het aan de orde zijnde geschil te beslechten.

Ten zesde. Eerste en tweede vraag.

De vragen die worden voorgelegd, volgen elkaar op, naargelang van het al dan niet bevestigende antwoord op de eerste vraag. Meer in het bijzonder rijst de vraag of de uitgifte van frankeermiddelen of voorafbetalingen van postdiensten door een andere exploitant dan die welke is belast met het aanbieden van de universele postdienst in overeenstemming is met de richtlijn, of dat integendeel de omvang van de waarborgen die overeenkomstig de nationale wetgeving bij de Spaanse wet nr. 43/2010 aan de Spaanse aanbieder van de universele postdienst zijn verleend belet dat de overige particuliere exploitanten een systeem van voorafbetalingen of frankeermiddelen kunnen opzetten.

Naargelang van [OMISSIS] het antwoord op de eerste vraag, betreft de tweede vraag de verplichting van de andere postexploitanten dan de exploitant die belast is met de universele postdienst om fysieke verkooppunten ten behoeve van het publiek op te zetten of over dergelijke verkooppunten te beschikken om andere frankeermiddelen dan postzegels te kunnen distribueren en verkopen. **[Or. 5]**

Deze vragen rijzen aangezien de waarborgen die in wet nr. 43/2010 worden verleend aan Correos, als exploitant die is aangewezen als aanbieder van de universele dienst, moeten worden uitgelegd in overeenstemming met de Europese regelgeving voor de postsector. In het bijzonder artikel 33, onder e), waarin het volgende is bepaald: Artikel 33. Waarborgen. Teneinde de verrichting van de universele postdienst en de goede werking ervan te garanderen, wordt aan de aangewezen exploitant het volgende gegarandeerd:.....e) de distributie van

postzegels of andere frankeermiddelen, die in de detailhandel mogen worden verkocht via het postnet of via derden.

Dit moet worden gerijmd met artikel 7 van de postrichtlijn, waarin het volgende is bepaald: ARTIKEL 7. 1. De lidstaten verlenen of handhaven geen exclusieve of bijzondere rechten voor het vestigen of aanbieden van postdiensten. De lidstaten mogen het aanbieden van de universele dienst financieren op een of meer van de in de leden 2, 3 en 4 vermelde wijzen, of op een andere met het Verdrag verenigbare wijze.

2. De lidstaten mogen het aanbieden van de universele dienst waarborgen door deze dienst aan te besteden in overeenstemming met de toepasselijke voorschriften voor het plaatsen van overheidsopdrachten, waaronder ook, overeenkomstig richtlijn 2004/18/EG van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor werken, leveringen en diensten, de concurrentiegerichte dialoog en procedures van gunning door onderhandelingen met of zonder voorafgaande bekendmaking van een aankondiging van een opdracht.

3. Wanneer een lidstaat vaststelt dat de universeledienstverplichtingen als vastgelegd in deze richtlijn voor de aanbieder(s) van de universele dienst nettokosten, berekend volgens de richtsnoeren van bijlage I, met zich brengen en een onredelijke financiële last inhouden, kan hij:

- a) een regeling instellen om de betrokken onderneming(en) compensatie uit overheidsmiddelen te bieden; of
- b) een regeling instellen voor het delen van de nettokosten van de universeledienstverplichtingen door de aanbieders van de diensten en/of de gebruikers.

4. Ingeval de nettokosten uit hoofde van lid 3, onder b), worden gedeeld, kunnen de lidstaten een compensatiefonds instellen dat door middel van bijdragen van aanbieders van diensten kan worden [Or. 6] gefinancierd, en dat door een van de begunstigde of begunstigten onafhankelijke instantie wordt beheerd. De lidstaten kunnen het uit hoofde van artikel 9, lid 2, verlenen van machtigingen aan aanbieders van diensten onderwerpen aan de verplichting om financieel aan dit fonds bij te dragen of aan de universeledienstverplichtingen te voldoen. De in artikel 3 bedoelde verplichtingen van de aanbieder(s) van de universele dienst kunnen op deze wijze worden gefinancierd.

5. De lidstaten zien erop toe dat bij de instelling van dit compensatiefonds en de vaststelling van het niveau van de in de leden 3 en 4 bedoelde financiële bijdragen de beginselen van transparantie, non-discriminatie en proportionaliteit worden nageleefd. De in overeenstemming met de leden 3 en 4 genomen besluiten berusten op objectieve en verifieerbare criteria en worden openbaar gemaakt.

ARTIKEL 8 (Richtlijn 97/67/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997). Artikel 7 doet geen afbreuk aan het recht van de lidstaten om het plaatsen van brievenbussen op de openbare weg, het uitgeven van postzegels en de verzending van aangetekende zendingen in de loop van gerechtelijke of administratieve procedures te organiseren overeenkomstig hun nationale wetgeving.

DICTUM

De behandeling van de zaak wordt geschorst en het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

- 1) Verzetten artikel [OMISSIS] 7, lid 1, en artikel 8 van richtlijn 97/67/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende gemeenschappelijke regels voor de ontwikkeling van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap en de verbetering van de kwaliteit van de dienst (postrichtlijn), zoals gewijzigd bij richtlijn 2008/6/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 februari 2008, zich tegen een nationale regeling volgens welke de waarborg die wordt verleend aan de postexploitant die als aanbieder van de universele postdienst is aangewezen ook inhoudt dat die exploitant als enige gemachtigd is om andere frankeermiddelen dan postzegels te distribueren? [**Or. 7**]
- 2) Indien het antwoord op de eerste vraag bevestigend luidt, is het dan verenigbaar met de postregelgeving van de Europese Unie dat van particuliere postexploitanten wordt geëist dat zij over fysieke verkooppunten ten behoeve van het publiek beschikken om andere frankeermiddelen dan postzegels te kunnen distribueren en verkopen?

[OMISSIS] (kennisgeving aan de partijen en verwijzing naar het Hof)